

ΛΟΥΚΑΝΟΣ (*Νικόλαος*). Ζεύνθιος. Ποιητής ζήσας κατά τὴν Ι^ε'· ἑκατονταετορίδα. Ήνε τὸν ἀριθμὸν 30, καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν **Σημείωσιν**.

M

ΜΑΚΟΛΑΣ (*Iωάννης*). Έγεννηθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1161. Βίκοσιπενταετής δὲ τῇ ἀλικίᾳ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Αζτινικοῦ καὶ ἐδημοσίευσεν ‘Ελληνιστὶ τὴν Ἐπιτομὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἰστορίας τοῦ Τρόγου. “Ιδε τὸν ἀριθμὸν 73.

ΜΑΚΡΑΙΟΣ (Σέργιος). Διδάσκαλος τῶν ἐπιστριμῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ σχολῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ἑιστώσῃς ἐκκατονταετηρίδος. Ὁ γειροπολῶν δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ χρυσοῦ, ἐκαταγίνετο καὶ ἐδαπάνα τὰ χρήματά του εἰς χημικὰ πειράτα. Τοῦτο μαθὼν ὁ φιλάργυρος Σετράπης τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶς, τὸν προτεκάλεσε· ἀλλὰ μεταβῆτε εἰς Ἰωάννινα, ἵνα ἀποπερατώσῃ τὰς ἔρεύνας του, παρέχων αὐτῷ πλουσιοπερόχως ὅπερα τὰ ἐπίτῳ σκοπῷ τούτῳ χναγκαῖς μέσα. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἐτῶν παρατηρῶν ὁ Τύραννος ὅτι ματαιώς ἐδαπάνα τὰ χρήματά του, καὶ ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Σεργίου, τὸν χρήνισεν εἰς τὰ πρωπύλαις τῶν

Ἀνακτήρων του. Ἐδε τοὺς ἀριθμοὺς 282 καὶ 585.

ΜΑΚΡΗΣ (*Βησσαρίων*): Έγεννήθη ἐν Ιωαννινοῖς, ὅπου καὶ ἔχειροτονήθη ἱερομόναχος περὶ τὰ μέσα τῆς 12'. ἐκατονταετηρίδος. Καταγινόμενος πάντοτε εἰς τὴν μελέτην τῶν προχαίων συγγραφέων ‘Ελλήνων, ἐφάνη ἄξιος διδάσκαλος τῆς ‘Ελληνεχῆς καὶ Γυμνασιάρχης τῆς ἐν τῇ πατρίδι του σχολῆς. Πρῶτος δὲ αὐτὸς συνέταξε γραμματικὴν καταλληλοτέραν διὰ τοὺς μαθητὰς περὶ ἐκείνην τοῦ Γαζῆ καὶ τοῦ Λασκάρεως, τῶν δποίων μόνων ἔκαμνον χρῆσιν οἱ διδάσκαλοι. “Ιδε τὸν ἀνθυμὸν 72.

ΜΑΝΔΑΚΑΣΣΗΣ (Θωμᾶς).
Μακεδών ἐκ τῆς πόλεως Κα-
στορίας. Ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέν-
νης, καὶ ἐτιμήθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ-
τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς
Ιατρικῆς τε καὶ φιλοσοφίας. Θια-
σώτης τῶν Μουσῶν, συνέταξε
ποίημα ἐκ 500 στίχων ἀνευ-
ούδειαις διαιρέσεως, καὶ ἀνε-
φάνη εἰς τῶν πεπαιδευμένων
ἀνδρῶν τῆς ΙH'. ἑκατονταετη-
ρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 121,
129 καὶ 154.

ΜΑΝΙΑΚΗΣ (*Nikolaos*).
Πάξιος. Ότε κατά τδ 1817 ο
Τύραννος τῆς Ἰπείρου Άλη Πα-
σᾶς ἐκατόρθωσε νὰ ἀγοράσῃ διὰ
τῆς μεσιτείας τῶν Ἀγγλων τὸ
βράχιον τῆς Πάργας, ἣ οἰκογέ-
νεια τοῦ Μανιάκη μὲ τοὺς ἐπι-
λοέπους ἐγκατοίκους εῖσεν ~~αἴσιο-~~

λον εἰς Κέρκυραν. Ὁ δὲ νέος Νικόλαος Μανιάκης ἔτυχε τῆς συμπαθείας τοῦ εὐεργέτου τῶν Ἑλλήνων Κόρυπτος Γυζήφορδ, ὅστις τὸν ἐπεμψεν εἰς Ἀγγλίαν ἵνα κάμῃ τὰς νομικὰς σπουδὰς τῷ ἐν τῷ Πατεπιστημώ τῆς Κανταβριγίας, καὶ μεταδώσῃ αὐτὰς ἀργοτεραῖς ἐν τῇ μελλούσῃ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ. Καὶ τῷ ὕστε ἀνεφάνη Καθηγητὴς κατὰ τὸ 1826. Αποδιώσαντος δὲ τοῦ ἀρχοντος τῆς Ἀκαδημίας Γυζήφορδ, καὶ μεταρρύθμισθέντος τοῦ διοργανισμοῦ αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ιονίου χυβερνήσεως, ὁ Μανιάκης ἐδιορίσθη Διευθυντὴς τῶν δευτερευόντων σχολείων τῆς Ἱθάκης. Αὐτόθι δὲ ἐνυμφεύθη μὲ τὴν Διευθύντριαν τοῦ ὑπ' αὐτῆς συστηθέντος σχολείου τῶν κορασίων, προστασίᾳ καὶ δαπάνῃ τῶν εὐπορωτέρων οἰκογενειῶν τῆς ῥηθίστης νήσου, ἀνήκουσαν εἰς μίαν τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῶν Π. Πατρῶν, αἱ δόποιαι εὗρον ἀσυλον εἰς τὰς Ἰονίους νήσους μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος των κατὰ τὸ 1821. Μετὰ τὴν ἄφιξιν δὲ τοῦ Κυβερνήτου ἐν Ἑλλάδι, ὁ Μανιάκης, παραιτηθεὶς τῆς δημοσίου θέσεώς του ἐν Ἱθάκῃ, μετέβη εἰς Ἑλλάδα ἵνα ἔξασκήσῃ τὰ δικαιώματα τῆς συζύγου του ἐπὶ τῆς σημαντικῆς κληρονομίας αὐτῆς. Ξετοτε ἔγινε πολίτης Π. Πατρῶν, ἐπαγγελλόμενος τὸν δικηγόρον, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν δικαστὴν,

ὅπου καὶ ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1852 ἔτος. Ἰδε τὸν ἀριθ. 724.

ΜΑΝΟΣ (*Kωνσταντῖος*). Βυζάντιος. Εἶς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεσώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 328.

ΜΑΝΟΥΗΛ (*Γεώργιος*). Βυζάντιος. Εἶς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΙΙ'. ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 255 καὶ 256.

ΜΑΡΓΩΓΝΙΟΣ (*Μάξιμος*). Ἐγεννήθη ἐν Κρήτῃ τὸ 1522 ἔτος, καὶ ὠνομάζετο Μιχαὴλ, πρὶν χειροτονηθῆναι διάκονος. Κατὰ τὸ 1547 ἔτος μετέβη εἰς Βενετίαν μετὰ τοῦ πατρός του, ἐπαγγελλομένου τὸν ἔμπορον, καὶ ἀμέσως ἔγινεν ἀκροατὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ Θεολογίας Σχολῆς τοῦ ἐν Πατανίῳ Πανπιστημίου. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων του ἐπανῆλθεν εἰς Βενετίαν, συστήσας ἐν τυπογραφεῖον, ἐκ τοῦ δποίου ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ διάφορα πονήματα. Διαστυχῶς δὲ τὸ τυπογραφεῖον του ἔγινε παρανάλωμα πυρδός ἐν τῇ μεγάλῃ πυρκαϊᾷ τοῦ πλησίου δυτικοῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου, καὶ τῆς ἐν αὐτῷ πλουσίας Βιβλιοθήκης σπανίων πονημάτων χειρογράφων. Πτωχεύσας ἡδη ἐπανῆλθεν ἐν τῇ πατρίδι του καὶ ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ ιερομονάχου. Ἐν τῇ ἡσυγίᾳ δὲ τοῦ κοινοβίου συνέγραψε διάφορα Θεολογικὰ Πονήματα περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος μεταξὺ τῶν δύο Ἐκ-

κλητιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως. Συνέλαβε τότε τὴν ιδέαν νὰ μεταβῇ εἰς Ῥώμην, ἐλπίζων καλὸν ὑπὸ τῶν Καρδιναλίων, ἔνεκκ τῆς πανεπίσκεψίας του. Επὶ τῇ συστάσει δὲ τούτων ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΙ'. Νιώρισεν ἐξ αὐτῶν ταῖμελῆ ἐπιτροπὴν ἵνα θεωρήῃ τὰ γενέργειαφά του Μαργουνίου. Ἀλλὰ ἐκλεχθέντος τοῦ διαδόχου Γρηγορίου ΙΓ'. νέου Πάπα υπὸ τ' ὄνομα Σι-
ξορ Ε'. καὶ μὴ ἀποπεριτωθείσ-
στε τῇ ἔξετάσεως τῶν
περὶ ὧν ὁ λόγος χειρογράφων,
ὁ Πάπας αὕτος ὑποπτευόμενος
τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Μαργουνίου,
διέτεξε νὰ διομολογήσῃ προη-
γουμένως τὴν πίστιν· του κατὰ
τὸ δυτικὸν δόγμα, καὶ ἐν πε-
ριπτώσει ἀρνήσεως αὔτεῦ νὰ
φυλακισθῇ καὶ νὰ στερηθῇ τῶν
μηνικίων περιθάλψεων, θες ἐλάμ-
βανε κατὰ διαταγὴν τοῦ προ-
κατόχου του Πάπα. Ὁ Μαρ-
γούνιος ὡργίζει δρόμον, μα-
θὼν τὰν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ
ἀνεχώρησε λαθραίως ἐκ Ῥώ-
μη., εύτυχίσας δὲ νὰ σωθῇ
ἐξ ὅλων τῶν κινδύνων, ε-
φθισεν εἰς Βενετίαν, καὶ ἀμέ-
τως ἀνεχώρησε διὰ Κωνσταντι-
νούπολιν. Ὁ αὐτός πεσεῖεντάς
τῆς Βενετίας τὸν ὑπεδέγθη εύ-
μενῶς, χαίρων νὰ θεωρῇ ὡς ὑ-
πήκοον τῆς πατρίδος του ἀνδρα^ς
πεπαιδευμένον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ
τε καὶ Δατινικῇ φιλολογίᾳ.
Τὴν αὐτὴν ὑποδοχὴν ἔτυχε παρὰ
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχῶν

Ιερεμίου Β'. δοτις εἰς ἀνταμοι-
βὴν τῆς ἐπιμελείας του ἐν τῇ
ἀλληλογραφίᾳ, ήν τὸ Λύτον Πα-
ναγιώτικης εἶγε μὲ τοὺς Δια-
μαρτυρομένους Θεολόγους τῆς
Τυνίγγης, τὸν ἔχειροτόνος ε-
πίσκοπον Κυθήρων, κατὰ τὸ
1589 ἑτος. Επανελθὼν δὲ ἐν
Παταυίῳ, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν
τῆς ἐπισκοπῆς του, οὗστης ὑπὸ^{της}
τῆς ἐντικῆς ἔξουσίας, καὶ ἡρε-
μένων αὐτῷ, ἐστιχούργησε τ'
Ἀνακρεοντικά του ποιήματα,
άτινα ἐδόξασαν τ' ὄνομά του
παρὰ τοῖς σοφοῖς τῆς Γερμα-
νίας. Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο ἐκελη-
σικοτικῶν βιβλίων, καταγε-
γραμμένων ἐν τοῖς ἀριθμοῖς 10
καὶ 39 τοῦ Α'. Νιέρους τοῦ
παρόντος καταλόγου, ὁ Μαρ-
γούνιος συνέταξε καὶ ἔτερα
ἀπλοελληνιστὶ, τῶν ὅποιων ἡ
καταγράφη ἀναγινώσκεται ἐν
τῷ συγγράμματι τοῦ Νικο-
λάου Παπαδοπούλου Κομη-
τοῦ Historia Gymnasii Pa-
tavini, Τόμ. 2. σ. 264. Ἐν τῷ
Θεολογικῷ ποντίματι τοῦ συγ-
γράφειας τούτου, Praenotiones
Mystagogicae, ἀναφέρεται ἡ
ἔφεζης ὥρθη πέρατήρησις τοῦ
Μαργουνίου περὶ τῶν αἰσθημά-
των τοῦ Παπικαῦ θρόνου τῆς
Ῥώμης ὑπὲρ τῆς Ἀνατολικῆς
Ἐκκλησίας. Roma nunquam
amicā Graecorum; et si quan-
do amica, non diu. Προβεβη-
κὼς ἦτη τῇ ἡλικίᾳ ὁ Μαργού-
νιος ἐπεθύμησε νὰ ξεψή τὴν πα-
τρῷαν αὐτοῦ γῆν, οὕτων πλη-

σιεστάτην εἰς τὴν ἐπισκοπήν του, καὶ ἐλεῖ αἴπερίωσε ὄγδοον τούτοντούτης κατὰ τὸ 1602. Εὐταριστόνη δὲ ἐν τῷ Ναῷ τῆς ἀγίας Γριγορίου Παρθένου,

»Οὐ μάργυρος ἐνθάδε* οἶκον θετάτον δέξιαι,
»Ἄλιθος δὲ θάλος ποφέτεύνης ἐμπλεις,
»Καὶ φραστάτης αὐτοῖς τῆς πρὸς Μαλίχ
»Νίσσου Κυνήρων, Μάξιμος Μαργούνιος*
»Ἐών Θεοπνεύστων ρέγχ Μουσάτων· κλέος,
»Γόνος δὲ Κρητῶν, τῇδε εἶλαρ τῆς πίστεως.

Ἴδε τοὺς ἀριθμοὺς 46, καὶ 48.
ΜΑΡΙΑΡΟΤΟΥΓΡΗΣ (*Iωάννης*). Ἐγεννήθη περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΙΙ'. ἑκατονταετηρίδος, ἐν Λαζαρίναις, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἐγκυροπαϊδικὰ μαθήματά. Χάριν δὲ τοῦ ἐμπόρου μετέβη εἰς Τεργύστην. Εἰδόμενων ἡδη τῆς Ἰταλικῆς γράμματος, ἑκαταγίνετο εἰς μεταφράσεις κατὰ τὰς ᾔρας τῆς ἀστρολόγειας του. Ἱδε τοὺς ἀριθμοὺς 298 καὶ 315.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Μητροπολίτης Μυρέων. Εἰς τῶν σερῶν θεραργῶν, ἀκριβούτων κατὰ τὴν ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἱδε τὸν ἀριθμὸν 70.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ, Μωναχὸς ἐκ τῆς γόρας τῶν Φανογόρων. ἐπιχρήλετο τὸν διδάσκαλον εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ὄγδοης εκὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἱδε τοὺς ἀριθμοὺς 260 καὶ 272.

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ (*Aλέξαρδρος*). Ἐγεννήθη περὶ τὸ 1636 ἥσος ἐν Κωνσταντινου-

καὶ ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου του ἔχαράχθησαν οἱ ἔξις στέγοι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ φημένου Παπαδόποδος.

πόλει, ὅπερ ὁ πατέρης του Παντελῆς ἐκ Χίου ἐμπορεύετο τὰ μεταξιώτα, καὶ εἶχε νυμφευθῆ μὲ τὴν μονεδικὴν κόρην τοῦ Σκαρλάτου, Ἑλληνὸς καταγούμενού ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἰταλίας Γενόβρας, καὶ πληυριωτά:ου. Τὴν κόρην ταύτην εἶχε νυμφεύση ο πατέρης της, οἵστις ἦτον προμηθέωντας τῶν κρεάτων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάνου Ἀμούριτ Δ'. μὲ τὸν ἡγεμόνα τῆς Οὐγγροβλαχίας Ματθίασι, πλὴν οὗτος ἐζήτησε τὸ διαζύγιόν του ἐνεκκ τῆς μεγίστης ἀσυγκρίτικης τε. Δωδεκατῆ δὲ τὸν νεανίσκον, ἀλέξανδρον, καὶ διδαχθέντα τὰ ἐγκύρωλα μαθήματα, οἱ γονεῖς του τὸν ἐπεμψάν εἰς τὸ ἐν Ρόμη Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων του τῆς Ἑλλην. καὶ λατινικῆς φιλολογίας. Μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Παταβίου, ἀφοστῆς γενόμενος τῆς ἱετο- κῆς τε καὶ φιλοσοφίας. Ο Μετέτιος, διαιλῶν περὶ αὐτοῦ ἐν

τῷ Γ'. Τόμῳ τῆς Ἐκκλησίας.
Ἱστορίας, σ. 487, ἀναφέρει
πάτα ἐμεῖς.—εἰδίαν τῶν ἡμε-
ρῶν πορευόμενος ἀπὸ Βενετίαν
ἥεις Παταύιον μετά τινος συμ-
μαθητοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ πλοῖον,
πέντε ὑπῆρχε πλέων εἰς Πα-
τάριον, ἥν καὶ τις φράτωρ,
λός οἰγοσαρῆς ὃν ὑπνῷ βάρυ-
τάτῳ πέπτωκεν, ὁ δὲ συμ-
μαθητὴς τοῦ Ἀλεξανδρου ἀ-
νάψας λαμπάδα ἔκ στέατος,
ἥεις τὸν τοῦ φράτορος πρωκτὸν
παχώσας, ἔφαντε τοῖς ἐν πλοίῳ
τοῦτο κατάδηλον γέγονε τῇ
πάριτοχρατίᾳ, καὶ πεμψάσης
διαβεῖν τὸν Ἀλεξανδρον καὶ
τὸν συμμαθητὴν αὐτοῦ κακο-
ποιῆσαις ἀμφοτέρους μαθόντες
δέκεινοι τοῦτο ἔφυγον. Ή δὲ
ἀριστοχρατίᾳ τῶν Οὐενετῶν μὴ
εὑροῦσας αὐτοὺς, ἀποκηρύκτους
«ἀπὸ παντὸς τόπου τοῦ ὑπὸ^{τοῦ}
δέξουσίαν αὐτῆς πεποίηκεν» ὁ
λός Ἀλεξανδρος πορευθεὶς
πατὰ τὴν Φλωβεντίαν, τὸ πεζὸ-
ν τῇ; τοῦ αἴματος κυκλοφορίας
παγγράψῃς. Λατινιστὶ ἔγχει-
τρίδιον, τῷ Δουκὶ ταύτης ὀπτή-
ντιον πρισσέφερεν. ὅτερ ίδων ὁ
λαοῦς, καὶ ἐπαινέσας, περιε-
ποιήσατο αὐτὸν οὐκ ὀλίγον,
ποδωρησάμενος αὐτῷ χρυσῷ ἄρ-
τετὰ, κακεῖνεν τῇ συνδρομῇ
τοῦ αὐτοῦ Δουκὸς εἰς Κων-
σταντινούπολιν ἐλθὼν, διδά-
σκαλος ἔχρημάτισεν ἐν αὐτῇ,
πέντε παρὰ τοῦ Μανολάκη Κα-
ραστορεικοῦ συσχείση σχολῆ, ὅτε
πρήτορικὴν, «Ελληνικὴ διαλέκ-

τῶ, καὶ ἐρμηνείαν εἰς τὸ περὶ
πγενέσεως καὶ φθορᾶς τοῦ Ἀ-
ριστοτέλους ἔξελωκεν». Οἱ δὲ
ἱστοριγράφοις τοῦ Παταβινοῦ
Πανεπιστημίου Παπαδόπου-
λος, δικιλῶν ἐν σ. 319 περὶ τοῦ
μαθητοῦ Ἀλεξανδροῦ Μαυρο-
χορδάτου, γράφει οὕτω. Medicinae peculiarius operam de-
dit: claruitque inter Patavinos
diiscipulos, si quis unquam
alius, maxime tum ex eo,
quod ingenio praestaret cae-
teris, tum quod ad dicendum
ex tempore pree reliquis apt-
tus, miraculo semperfuit: tum
praesertim, cum, oratore, cui
Studiorum inauguratio fuerat
demandata, repentina aegri-
tudine impedito, ipse exora-
tus praecibus Pro-Rectoris,
et dictavit ex tempore ora-
tionem, quae postridie ad
typos prodiret, et aliam ipse
pro rostris in aede Patavina
primaria habuit, ingenti cum
admiratione discipulorum.
Professorumque. Sed juveni
Graeci vigor ingenii, natu-
raeque et indolis fervor cum
superesset, non defuit elati
nimis impetus animi, ex quo
reprehenditur a Salomonio (*in
Miscell. ad Gymnasium*)
quamvis amico, et ut ipse glo-
riatur, Magistro. Ferox, ri-
xosus ac pertinax fovere se-
ditiones hisque se primipilum
praebere solitus, tandem de-
creto publico meruit exilium,

jam proximus reportandis doctrinae praemiis. Ergo profectus Bononiam, intra brevem paucorum dierum periodum quam hic diu sibi comparaverat laurum retulit, rediitque Byzantium, ubi feliciter adeo Medicinam fecit. . . . Edidit vixdum laurea recepta Bononiae librum inscriptum: *Pneumaticum Instrumentum, sive de usu pulmonum, et respiratione ex sanguinis circulatione.* Hoc ille dicavit Magno Etruriae Duici, quod pro virili natus est abolere. Attamen extat, Diis volentibus, pluries recusum typis. Επαγγελλόμενος τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἱετρικὴν δὲ ἀλέξανδρος Μαυροχορδάτος, ἀπέκτησε ἐντὸς ὅλου χρόνου τοσαύτην ὑπόληψιν, ὥστε οἱ ἐγκριτῶτεροι μεταξὺ τῶν Τούρκων μεγιστάνων τὸν γῆθελον ὡς ἱετρόν των. Ἀποβιώσαντος δὲ τοῦ Διερμηνέως τῆς Ὑψηλῆς Πύλης Παναγιώτη, δὲ Μέγας Βεζύρης Κιουπρουλῆς διέφερε τὸν Μαυροχορδάτον διάδοχόν του, εἰδήμονα δυτα τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν γλωσσῶν. Τριάκοντα ἔτη διετήρησε τὴν ἐπικερδῆ μὲν, ἀλλὰ ἐπικενδυνον θέσιν ταύτην, ὑποκύπτων εἰς ὅλας τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης. Καταμηνυθεὶς ὡς αἴτιος τῆς ἀποτυχούσης πολιορκίας τῶν τειχῶν τῆς Βιέννης, ἐφυλακίσθη, ἀφοῦ ἀ-

πελύθη τῆς ὑπηρεσίας καὶ κατεσχέθη δῆτα ἡ περιουσία του. Χάριν δὲ τῆς ἀνικανότητος τοῦ διαδόχου του ἐπανῆλθεν εἰς τὰ χρέη του. Κατὰ τὸ 1688 ἔτος ἐπέμφθη παρὰ τῷ Λύτοκράτορὶ τῆς Αὐστρίας Λεοπόλδῳ Α'. ὡς Πρεσβευτὴς, τιμὴ νέα διὰ Ελληνα, οὗ πρῶτος αὐτὸς ἐλαβε μὲ θαυμασμὸν πάντων. Τῆς θέσεως ταύτης οὗσης δυσκόλου, δὲ Μαυροχορδάτος μετεχειρίσθη δῆλην τὴν ἀγγίνοιαν τοῦ νοός του, ὅστε ἡ Δύλη τῆς Βιέννης ὑπὸ διαφόρους προφάσεις διετήρησεν αὐτὸν ἐν εἶδει αἰχμαλωσίας διὰ τέσσαρα ἔτη, μέχρι δηλαδὴ τοῦ θανάτου του Βεζύρη Κιουπρουλῆ, ἀσπόνδου ἔχθροῦ του. Ἡ διπλωματικὴ φήμη τοῦ Μαυροχορδάτου ἔγινε γνωστὴ εἰς τὴν Εύρωπην μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς περὶ εἰρήνης συνθήκης τοῦ Κάρλοβιτζ (Carlovitz) κατὰ τὸ 1699, δτε ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὸν Αύτοκράτορα τῆς Γερμανίας ὡς πληρεξούσιος ἀπεσκαλμένος μὲ βαθμὸν ἐξ ἀπορρήτων τῆς Ὑψηλῆς Πύλης, παντάπαις νέον καὶ ἐνδοξόν διὰ Ελληνας ὑπὸ ζυγοῦ. Ἐνεκα δὲ τῆς ἐπιτυχίας του δλοι οἱ Ἕγεμόνες τῆς Εὐρώπης ἔδωκαν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ ἐκλαμπροτάτου (Illustrissimo). Περὶ δὲ τὸ 1702 ἔτος ἔχειδύνευσεν νὲ γένη καὶ αὐτὸς θῦμα εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Σουλτάνου Μουσταφᾶ Β.' ἐὰν δὲν ἐφευγεν ἐγκαίρως. Ἐπανῆλ-

θεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀποκατασταθείσης τῆς ἡδυχίας, καὶ ὁ νέος Σουλτάνος Ἀχμέτ Γ'. τὴν ὑπεδέχθη εὐτενῶς. Όγδοη-κοντούτης ἦδη τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὑπέρπλουτος, ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1707 ἔτος εἰς τὰς ἄγκαλας τῶν δύο οἰκιών του Νικολάου καὶ Ιωάννου. Ἐγραψεν δὲ ἐπιστήμων καὶ πολιτικὸς οὗτος ἀνήρ πάντοτε πονήματα, ἐκ τῶν ὅποιων τινὰ μόνον ἐτυπώθησαν. μετά τὸν θάνατόν του. "Ιδε τὸν ἀριθμοὺς 86 καὶ 100 καὶ τὴν ΣΗΜΕΙΩΣΙΝ τοῦ ἀριθμοῦ 3.56 καὶ τὸν ἀριθμὸν 3.87.

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ (Νικόλαος). Ήδη τοῦ προρρήθέντος καὶ διάδοχός του εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διερμηνέως, ὅτε ὁ πατέρας του ἐπέμφθη εἰς Κάρλοβιτζ. Μετὰ τὸν θάγατον δὲ τούτου κατὰ τὸ 1709 ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Ἡγεμῶν τῆς Μολδαυίας. Οὗτα δὲ μᾶλλον πεκαιδευμένον περὶ στρατιωτικὸν, παρελθόντος ἐνδιατελεῖς, ὁ Σουλτάνος τὸν ἀνεκάλεσε, διορίσας ὡς διάδοχόν του τὸν περιώνυμον Δημήτριον Καντεμήρ. Άλλαξ δραπετεύσαντος τούτου εἰς Ῥωσίαν, ὁ Μαυροχορδάτος ἀνέλαβε τὴν ἡγεμονίαν του· κατὰ τὸ 1711 ἔτος, καὶ κατὰ τὸ 1716 ἔτος πρῶτος αὐτὸς ἀνεδείχθη Ἡγεμῶν τῆς Ούγγρο-Βλαχίας. Φιλολόγος καὶ φιλόσοφος ἄριστος ὡς ὁ πατέρας του, ἐπροστάτευσε τὴν πατιδείαν, συστήσας ἐν Βουκουρεστίῳ Ἑλλη-

νικήν σχολὴν ὑπὸ τῆς ἐπιστα-
σίας Γεωργίου τοῦ Τραπεζούν-
τίου. Ἰδοὺ δὲ τέλι. τρόπῳ τὸν
περιγράφει ὁ Πλαπαδόπουλος ἐν
τῷ συγγράμματι του Historia
Gymnasii Patavini, σελ. 320.
Ioannes Nicolaus Alexander
(Maurocordatus) Moldaviae
olim, nunc Vallachiae Princeps,
pius, clemens, largus,
munificus, et quod rarum
in Principatu, doctissimus,
sive Orientalium linguarum,
Graecaeque et Latinae plen-
nam ac numeris absolutam
annibus notitiam spectes, sive
consideres opes eruditionis
immensae, variamque et effu-
sam rerum divinarum huma-
narumque scientiam, quam
legentibus objicit liber ejus
de Officiis. Ιδε τοὺς ἀρι-
θμοὺς 126 καὶ 309.

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ (Αλ-
Ξανθρος Ιωάννης). Συγγενής
μακρινός τῶν προξέρηθέντων δύο
συγγραφέων, ἀλλὰ ἐπίσης ἀνήρ
πεπαιδευμένος καὶ θιασώτας
τῆς ποιησεως. Ἐπρεπετάπεισε
τὴν παιδείαν, καὶ δαπάνη φύ-
τοῦ ἐτυπώθη κατὰ τὸ 1790
ἔτος τὸ τρίγλωσσαν λεξικὸν τοῦ
Βενδόττη. Μαθὼν τὴν κατ' αὐτὸῦ
όργην τοῦ Σουλτάνου, ἐξάθη ἐν
Ρώσσιᾳ καὶ ἔζη μεγαλοπρεπῶς
ἐν Μόσχᾳ, ὅπου ἀπεβίωσε περὶ
τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνδόξου ἐθνικῆς
ἡμῶν ἐπαναστάσεως. "Ιδε τὴν
Σημειώσει τοῦ ἀριθμοῦ 457-

ΜΑΧΡΟΥΓΑΗΣ (*Zaxaplaç*).

Κεφαλήν. Διαχρένων ἐν Βούκουρεστίῳ, κατεῖχε μίαν ασθμαντον πολιτικὴν θέσιν ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Αὐθέντου πάσος Οὐγγριοβλαχίας Γρίχα. Εγινε δὲ γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 430.

ΜΕΓΔΑΝΗΣ (*Χάρσιος Δημητρίου*). ἐκ Κοζάνης. ιερεὺς καὶ ἐφιμέριος τῆς ἐν Βιέννῃ Ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξοῦ Ἐκκλησίας. Αριθμεῖται δὲ εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 493, 617 καὶ 674.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν. Ἰδε τὴν βιογραφίαν τοῦ σοφοῦ Ἰεράρχου τούτου ἐν τῷ Α'. μέρει τοῦ παρόντος καταλόγου. Ἰδε δὲ καὶ τὸν ἀριθ. 87.

ΜΕΔΙΣΣΗΝΟΣ (*Γρηγόριος*). Κρής, καὶ ιερομόναχος Σιναϊτῆς. Εἶς τῶν λογίων κληρικῶν, ἀκμασάντων κατὰ τὴν ΙΖ'. ἐκατονταετηρίδα. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 57.

ΜΕΞΙΚΟΣ (*Εὐαγγέλης*). Ιατρὸς καὶ εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 534.

ΜΗΝΑΣ (*Μιχαήλ*). Ἐγεννήθη ἐν Μακεδονίᾳ, δῆπου διὰ πολλὰ ἔτη ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ρητορικήν. Ὁλίγον χρόνον πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως μετέβη εἰς Παρισίους, καὶ ἀμέσως διὰ τῆς

Ἑλληνικῆς τοῦ παιδείας ἔγινε γνωστὸς εἰς τοὺς αὐτόθι Ελληνιστὰς καὶ σοφοὺς ἀνδρας, οἵτινες δέξεται μητραν τὰ δύο Γαλλικά πονήματά του. *Orthophonie grecque, ou Traité de l'accentuation, et de la quantité syllabique*. Paris, 1824, εἰς 8ον. καὶ *Calliope, ou Traité sur la prononciation etc.* Paris, 1825, εἰς 8ον. Περὰ δὲ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας τοῦ φιλέλληνος Καρόλου Ι'. ἐτιμήθη μὲ τὸ πάρασημον τῶν ἱπποτῶν τῆς Λεγεώνος τῆς τιμῆς εἰς ἀνταμοιβήν τοῦ ζήλου του πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, ὡς διερμηνευτοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἔξωτερικῶν. Κατὰ δὲ τὸ 1843 ἐπισκεπτόμενος τὰ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ὁρουφ τοῦ Ἀθωνος χειρόγραφα, ἤτυχε νὰ εὑρῃ τὸ πρωτότυπον τῶν Μύθων τοῦ Βαθρένου, καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὗτη ἐδάξει τὸ διομάτου περὰ τοῖς συφοῖς. Λαβὼν μίαν σύνταξιν ἐκ τῆς μεγαλοδωρίας τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅπου διέτριψεν ἴκανὴν χρόνον, καὶ τελευταῖον ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἰδε τοὺς ἀριθ. 747, 786 καὶ 789.

ΜΗΤΡΟΣ (*Μιχαήλ*). Ἐγεννήθη περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ'. ἐκατονταετηρίδος ἐν Ίωαννίνοις, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ ἔχειροτονήθη λερεύς. Μεταβὰς εἰς Βενετίαν ἐξέδωκε τὴν Γραμματικὴν τοῦ

Βισσαρίωνος, καὶ, κατὰ πρόσ-
κλησιν τοῦ μεταφραστοῦ τῆς
Ρώμαικῆς ἱστορίας ίουστίνου,
συνέγραψε τὸν ἐν τῷ τέλει τοῦ
βιβλίου τούτου Διάλογον πε-
ρὶ μεταφράσεως τῶν ἀγίων
Γραφῶν. Ἰδετὸν ἀριθμὸν 72.

ΜΙΧΑΗΛ (*Αγαστάσιος*). Ἐκ
Ναύσις τῆς Μακεδονίας. Πε-
ριγλύθεν ὅλην σχεδὸν τὴν Εὐρώ-
πην, καὶ παντοῦ ἐτιμήθη ὡς εἰς
τῶν πεπαιδευμένων 'Ελλήνων
τῆς ΙH'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε
τοὺς ἀριθμοὺς 77, 78 καὶ 80.

ΜΙΧΑΗΛ (*Κωνσταντῖνος*).
Ἐκ Καστορίας τῆς Μακεδονίας.
Ἔξεπαιδεύθη τὴν Ιατρικὴν ἐπι-
στήμην ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ
τῆς Βιέννης, περὶ τὰ τέλη τῆς
ΙH'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς
ἀριθμοὺς 184 καὶ 251.

ΜΙΧΑΗΛ (*Αγαστάσιος*).
Φιλιππουπουλίτης. Μεταβὰς εἰς
Ρώσσιαν περὶ τὰ τέλη τῆς ΙH'.
ἑκατονταετηρίδος ἐπαγγέλλετο
ἐν Μόσχᾳ τὸν διδάσκαλον τῆς
'Ελληνικῆς γλώσσης. Ἰδε τὸν
ἀριθμὸν 273.

ΜΟΙΣΙΟΔΑΞ (*Ιωσήφ*). Εἰς
τῶν πλέον διακεκριμένων μα-
θητῶν τοῦ Βύγενίου Βουλγάρεως
ἐν τῇ 'Αθωνείω Σχολῇ. Συνέ-
γραψε διάφορα πονήματα περὶ
διαφόρων ἀντικειμένων. Ἰδε τοὺς
ἀριθμοὺς 122, 156, 157, 166
καὶ 171.

ΜΟΣΧΟΣ (*Δημήτριος*). Λά-
κων. Ποιητής, ἀκμάσας περὶ
τὰ τέλη τῆς ΙE'. ἑκατον-
ταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 13

καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἔκτεταμένην
Σημείωσιν.

ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ (*Δημήτριος*).
Βιζάντιος, ἐκ τῶν ἐπισήμων οἰ-
κογενεῖῶν τοῦ Φαναρίου. Θια-
σώτης τῶν Μουσῶν, μετέβη
εἰς Παρισίους περὶ τὰς ἀρχὰς
τῆς 'Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως
πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν μαθη-
μάτων του. Ἰδε τὸν ἀριθ. 732.

ΜΟΥΣΟΥΡΟΣ (*Μάρκος*).
Ἐγεννήθη ἐν Κρήτῃ περὶ τὸ
1467 ἔτος. Νεανίσκος μετέβη
εἰς Ἰταλίαν καὶ ἔτυχε νὰ μαθη-
τεύσῃ ὑπὸ Ιάνου Δάσκαριν τὸν
Ρυνδακινόν. Ἀποπεράτωθέντων
τῶν μαθημάτων του, προσεκλήθη
νὰ διδάξῃ τὴν Ἐλληνικὴν γλώσ-
σάντε καὶ φιλολογίαν ἐν τῷ Πα-
νεπιστημίῳ τοῦ Παταύου. Βια-
σθεὶς νὰ ἔγκαταλείψῃ τὴν ἐ-
δραν τοῦ ἔνεκα προετοιμασιῶν
πολέμου ἐκ μέρους τῆς Ἐνε-
τικῆς ἀριστοκρατίας, ἐπανῆλ-
θεν εἰς Βενετίαν, καὶ ἀμέ-
σως ἥρχισε νὰ διδάσκῃ τὰ
'Ελληνικὰ εἰς τοὺς πολυαριθ-
μους μαθητὰς, οἵτινες ἥρχοντο
ἔξ ὅλων τῶν πλησίον μερῶν τῆς
Ιταλίας. Συγχρόνως δὲ ἀνε-
δέχθη τὴν φροντίδα τῆς Διορ-
θώσεως τῶν ὑπὸ τῶν τυπογρά-
φων Καλλιέργη καὶ Λλδου ἐκ-
δοθέντων 'Ελληνικῶν συγγρα-
φέων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην
ὁ σοφὸς μεταξὺ Ἰταλῶν 'Ελλη-
νιστὴς Μαρσίλιος Φικῆρος με-
ταφράσας Λατινιστὶ τὸν Πλά-
τωνα, ἔδωκε τὴν μετάφρασιν
ταύτην εἰς τὸν φίλον του Μου-

σοῦρον ἵνα τὴν ἀναγνώσῃ· μετὰ παρέλευσιν δὲ ἡμερῶν τινῶν ἐπέστρεψεν, ἵνα ἀκούσῃ τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην του· ἀλλὰ ὁ Μουσοῦρος ἀντὶ ἀποκρίσεως ἔχει σεν εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ χειρογράφου τὴν μελανοθήκην του. Ἐκ τούτου ἔνοχεν δὲ φικίνος δτι ἡ μετάρρασίς του δὲν ἐπέτυχε, καὶ ἔνοχολήθη ἐκ νέου νὰ μεταρρίσῃ ἀκριβέστερα τὸν **Πλάτωνα**. Κατὰ πρόσκλησιν δὲ τοῦ **Πάπα Λέοντος Ι'**. ὁ

Musore! O mansure parum, properata tulisti

Praemia! namque cito tradita, rapta cito.

Ο Μουσοῦρος ἐδοξάσθη μᾶλλον ὡς ἀριστος σχολιαστῆς τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ἐπειδὴ δὲν συνέταξεν εἰμὴ τὸ πρὸς τὸν Λέοντα προσφωνηθὲν μικρὸν ποιημάτιον του. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 8, 9, 10, 16, 17, 20, 22 καὶ 23.

ΜΟΥΣΤΟΞΥΔΗΣ (*Ariðrēas*). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1785 ἔτος ἐν Κερκύρᾳ. Ἀποπερατώθέντων αὐτόθι τῶν ἔγκυκλιῶν μαθημάτων του, μετέβη εἰς Παυΐαν ὡς μαθητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἦτις, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων του, τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ διπλωμα τοῦ Δόκτωρος. Κατὰ τὸ 1804 ἔτος ἐκδοὺς Ἰταλιστὶ ἱστορικὸν συγγραμμάτιον περὶ τῆς πατρίδος του ἀπὸ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς ιβ'. ἐκατονταετηρίδος, ἡ ἀρτιστικός ίόνιος Γερουσία, ἐκτι-

Μουσοῦρος περὶ τὸ 1517 ἔτος μετέβη εἰς Ρώμην, ἵνα χειροτονηθῇ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βίπεδαύρου ἀντὶ τοῦ ήδη ἀποδιώσαντος σοφοῦ Ἑλληνος Μανιλέου Ράλλη. Ἀσθενήσας δὲ ὅμα ἐφθασεν ἐν Ρώμῃ, ἀπεβίωσε καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς ἀγίας Μαρίας τῆς Εἰρήνης (Santa Maria de Pace). Ἐπὶ τοῦ τύμβου του ἔχαραχθησαν λατινιστὶ οἱ ἑρεύης δύο στίχοι·

μῆσασκ τὸ πόνημα· τοῦτο ὡς δεῖγμα τῆς μεγάλης ἱστορικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς ἴκανότητος τοῦ νέου Μουστοξύδου, ἐψήφισεν αὐτὸν ἱστοριογράφον τῆς Ἐπτανήσου πολιτείας μὲ μισθὸν 30 ταλάρων κατὰ μῆνα. Ὁ δὲ φιλόμουσος Λύτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος Α'. πρὸς τὸν δποῖον ὁ Μουστοξύδης ἀφιέρωσε τὸ περίσσον ὁ λόγος πόνημα, ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ παρασήμου τῶν Ἰπποτῶν τοῦ ἀγίου Βλαδιμήρου. Κατὰ τὸ 1820 συστηθέντος, διὰ διατάγματος τοῦ Βασιλέως τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, τοῦ Παρασήμου τοῦ ἀγίου Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου διὰ τοὺς πολίτας, ὁ Μουστοξύδης, θεωρούμενος ὡς εἰς τῶν διακεκριμένων Ίονίων, διὰ Βασιλικοῦ διατάγματος ὡνομάσθη Ἰππότης τοῦ ῥηθέντος παρασήμου. Διαμέγειν

δὲ ἐν Μεδιολάνοις, ὃ ε μετέβαινον ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς Δονδῖνον οἱ δύο ἀπεσταλμένοι ἐκ μέρους τῆς Ἰονίου Κυθερνήσεως δόκτωρ *Βασιλείος Ζαβδες ΙΩΑΝΗΣΙΟΣ*, καὶ δόκτωρ *Πέτρος Πετριεζόπουλος Λευκάδιος*, οἵα συγχρώσι τὸν ἡδη ἀνασάντα εἰς τὸν βασιλικὸν θεόνον Γεώργιον Δ'. ὁ Μουστοξύδης, νομίζων ὅτι ἡταν ἀνδρες φιλελεύθεροι καὶ φιλογενεῖς, ἐφανέρωσεν εἰς αὐτοὺς δύο συμπατριώτας του, ὅτι αὐτὸς ἡτον ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδοθέντος βιβλιαρίου ὑπὸ τὸν τίτλον *Exposé des faits qui ont précédé et suivi la cession de Parga*. Τοῦτο μαθὼν ὁ διὰ τὸ μίσος του κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, διαβόλτος. Σίρ Θωμᾶς *Maitland*, Λόρδος Μέγας Ἀρμοστὴς τοῦ Βασιλέως προστάτου τῆς Ἐπτανήσου, ὡργίσθη σφόδρα, καὶ πρὸς ἐκδίκησιν διέταξε τὴν δούλην Ἰόνιον Γερουσίαν, νὰ παύσῃ τὸν διδόμενον εἰς τὸν Μουστοξύδην μνησιῶν μισθὸν, ὡς ιστόριογράφον τῆς Ἐπτανήσου. Εὑρισκόμενος δὲ τότε εἰς Τουρίνον, ὡς πρέσβης τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Φωσσας, ὁ πρώην ἀρμοστὴς τῆς Α. Α. Μ. ἐν τῇ Ἐπτανήσῳ Γεώργιος *Motzenburg*, ὅστις ἥγαπα καὶ ὑπολήπτετο τὸν Μουστοξύδην, ἔγραψεν εἰς τὸν φίλον του Κόμητα Ἰωάννην Καποδίστριαν, διευθύνοντα τὸ ἐπὶ

τῶν ἔξωτερικῶν ὑπουργεῖον νὰ διορίσῃ τὸν συμπατριώτην του Μουστοξύδην ὡς ἀκόλουθον τῆς Πρεσβείας του, ἐπιφερτισμένον νὰ ἐρευνήσῃ τ' ἀρχεῖα καὶ τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἰταλίας περὶ συγγραμμάτων ἀφορώντων τὰς ἀποικίας τῶν Γενοβέζων καὶ τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ Κριμαίᾳ διὰ τὸ ἐμπόριό των ἐν τῇ Μαύρη θαλάσσῃ. Ἡ πολυχρόνιος διετριβὴ τοῦ Μουστοξύδηου ἐν Ἰταλίᾳ, τὰ διάφορα ὑπ' αὐτοῦ Ἰταλιστὶ ἐκδοθέντα πονήματα καὶ πρὸ πάντων ἡ μετάρραφας του τοῦ Ηροδότου, ἐκαμε γνωστὸν τ' ὅνειρά του εἰς δλους τοὺς Ἰταλοὺς, οἵτινες δικαίωτῷ λόγῳ τὸν θεωροῦν ὡς ἐν τῶν ζώντων κλασικῶν των συγγραφέων. Μετὰ τὴν κατάργησιν δὲ τῆς ἐν Τουρίνῳ ὄλιγοχρονίου Συνταγματικῆς Κυθερνήσεως, ὁ Μουστοξύδης ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ νέου Βασιλέως Καρλού Φελίτσε μὲ τὸ παράσημον τῶν ἴπποτῶν τοῦ ἀγίου *Μαργκίσου* καὶ *Λαζάρου*. Ἀποβιώσαντος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α'. καὶ ἀπολυθέντος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ πρέσβεως Μοτζενίγου, ἀπελύθη καὶ ὁ Μουστοξύδης. Ότε δὲ οἱ Ἑλληνες ἐψήφισαν ἐν ἔθνικῇ συνέλευσει τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν Κυθερητηρ τῆς Ἐλλάδος, ὁ διπλωματικῶτας ἀνὴρ οὗτος προσεκάλεσε τὸν Μουστοξύδην νὰ μεταβῇ ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἔφορον τῶν ἀρ-

χαιολογικῶν καὶ διευθυντὴν τῆς πάσιδεῖς. Διολοφονηθέντος τοῦ Κυνέριτου, οἱ πολιτικοὶ ἔχθροι τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τούτου ἐσυκοφάντησαν καὶ τὸν φίλον τοῦ Μουστοζύδην. Οὗτος δὲ ἔγκαταλείπων τὴν Ἑλλάδα, ἐπέστρεψεν ἐν τῇ πατερὶδε τοῦ, ἦτις τὸν ἀδέχθη μεγαλοπρεπῶς, ἐλπίζουσα πολὺ ἀπὸ τὰ φῶτά του. Σήμερον δὲ καταγίνεται εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς Ἰονίου ἱστορίας κατὰ διαταγὴν τῆς Κυνέριτσεως. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 495, 584 καὶ 587.

ΜΠΑΪΛΑΣ (*Ιωάρρης*). Ιωαννίτης. Μεταβὰς εἰς Ῥωσίαν χάρεν ἐμπορίου περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος, ἀνεδείχθη αὐτόθι καὶ λόγιος ἀνήρ. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 485, 386 καὶ .

ΜΠΑΛΑΝΟΣ (*Βασιλέποντας*). Ιωαννίτης. Διακριθεὶς μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασιάρχου καὶ καθηγητοῦ τῆς μαθηματικῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Λιθρακίτου, διεδέχθη τοῦτον εἰς τὰ χρέη του μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του. Ἀρχιπρεσβύτερος δὲ ὁν τῆς Ἐκκλησίας Ἰωαννίνων, ἑκατηγορίθη ὡς ὀπαδὸς τῆς αἰρέτεως τοῦ Βιολίνου, ἐνεκα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντος ποντικατος, καὶ διετάχθη νὰ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵν' ἀπολογηθῇ. Ἡ μόνη τιμωρία του ἐστάθη δὲ ἐμπρησμὸς τοῦ βιβλίου του ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου, τῆς Ἰερᾶς Συνόδου

καὶ αὐτοῦ τοῦ Ιδίου. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 106 καὶ 576.

ΜΠΑΛΔΑΝΟΣ (*Κοσμᾶς*). Ξέδες τοῦ προρήγθέντος, ἐγεννήθη τὴν 6 Ιουλίου τοῦ 1736 ἔτους, καὶ ἀνεφάνη ἄξιος διάδοχος τοῦ πατρός του εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὴν γυμνασιαρχίαν τῆς σχολῆς τῶν Ἱωαννίων. Ἐχρημάτιος δὲ καὶ Οίκονόμος τῆς Μπτσαπόλεως, χαίρων ὑπόληψιν μεγίστην καθ' δλητὸν τὴν Ἡπειρον. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 284 καὶ τὴν Σημείωσην τοῦ ἀριθμοῦ 376.

ΜΠΑΛΑΣΑΚΗΣ (*Μιχαήλ*). Βιζάντιος. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 422 καὶ 440.

ΜΠΕΛΙΟΣ (*Κωνσταντῖος Δημητρίου*). Ἐκ Λινοτοπόλεως τῆς Μακεδονίας. Λόγιος ἀνήρ ζήσας κατὰ τὴν ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδα, Ἰδε τὸν ἀριθ. 223.

ΜΠΙΑΛΙΔΡΟΣ (*Ιωάννης*). Ιωαννίτης. Λόγιος ἀνήρ τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 704.

ΜΠΟΪΑΤΖΗΣ (*Μιχαήλ Γεωργίου*). Ἐπαγγέλλετο ἐν Βιέννη τὸν διδάσκαλον τῆς ἀπλοελληνικῆς γλώσσης, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθ. 515.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΗΣ (*Αντώνιος*). Κρής. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων κατὰ τὴν ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 67.

Ν.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ίαροδιάκονος Πελοποννήσιος. Ήδε Καυσοκαλυβίτης.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (*Ιωάννης*). Μακεδών εκ τῆς κωμοπόλεως Γραυμόστεως. Εδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν ἐν τῇ Καισαρεῖας Ιλικῇ, ἀκαδημίᾳ τῆς Βιέννης, ἡτις τὸν ἔπιμοσα μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς ιατρικῆς τε καὶ φιλοσοφίας. Εἶη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδος. Ήδε τοὺς ἀριθμοὺς 187 καὶ 250.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (*Χρήστος*). Άδριανουπολίτης. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ἐνεσώσης ἐκάτονταετηρίδος. Διετέλεσε δικαστὴς μέχρι τοῦ θανάτου του ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ελλάδος. Ήδε τὸν ἀριθμὸν 729.

ΝΙΚΟΛΩΠΟΥΛΟΣ (*Κωνσταντῖνος*). Έγεννήθη ἐν Σμύρνῃ ἀπὸ γονεῖς Πελοποννήσιους. Αποπερατωθέντων τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων του, μετέβη εἰς Παρισίους περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος, ἐπαγγελλόμενος τὸν διδασκαλὸν τῆς Ἑλληνικῆς. Σχετισθεὶς μὲ τοὺς αὐτόθι σοφοὺς ἀνδρας καὶ Ἑλληνιστὰς ἐκατόρθωσε διὰ μέσου τούτων νὰ διορισθῇ εἰς τῶν ὑποθεσμοθηκαρίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ἰγροτειούτον (Institut) τῆς Γαλλίας. Ή θέσις αὕτη ηὔξησε μὲν τὰς φιλολογικάς του γνώσεις, ἀλλ' ὁ ἀγήρδος υψηλός δὲν ἐπεμε-

λήθη νὰ φανῇ συγγραφεὺς ἐπιπδνου βιβλίου τιού;. ἐκαταγίνετο μᾶλλον εἰς τὴν συγγραφὴν βιβλιογραφικῶν ἢ ιστορικῶν ἀρθρῶν διὰ ἐφημερίδας, καὶ εἰς τὴν δημοσίευσιν ποικίλων φυλλαδίων, πεζῶν τε καὶ ποιητικῶν. Ήδὲ βιβλιοφιλία του μετεβλήθη εἰς βιβλιομανίαν. Μὴ ἔχων τὰ μέσα ν' ἀγοράζῃ ἐν ταῖς β.β.ιοδημοπρασίαις τὰς σπανιωτέρας ἐκδόσεις τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, παρεχώρει εἰς τὸν πωλητὴν ὃς ἔνέχυρον τὸν ἑτήσιον μισθὸν τῆς δημοσίου θέσεώς του, καὶ ἔζη πενιχρῶς μὲ τὰ κέρδη τῆς διδασκαλίας του εἰς Ἑλληνας μαθητάς. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ βίου του συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀφιερώσῃ τὴν λαμπράν του βιβλιοθήκην εἰς τὸν Δῆμον τῆς Λανδριτζαίνης ἐν Πελοποννήσῳ, διόπου ἐγεννήθη ὁ πατήρ του, καὶ νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκεὶ ἵνα παραδώσῃ δοσαὶ μαθήματα ἐγγνωρίζε. Τὰ μὲν βιβλία ἔτυχον τοῦ προσδιορισμοῦ των, ὁ δὲ δωτὴρ τούτων ἀπεβίωσεν ἐκ πληγῆς γενομένης εἰς τὸν πόδα του ἀπὸ τὴν πτῶσιν ἐνὸς κιβωτίου, ἐνῷ ἐκαταγίνετο εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν περὶ ὃν ὁ λόγος βιβλίων. Ήδε τὸν ἀριθμὸν 605 καὶ τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 681.

ΝΙΤΖΟΓΛΟΥΣ (*Παραγιώτης*). Έγεννήθη ἐν Βουκουρεστίῳ, διόπου ἔξεπαιδεύθη τὰς Ἑλληνικάς. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Μό-

σχαν, ἐπαγγελλόμενος τὸν διδάσκαλον. Ἰδε τὸν ἀριθ. 468

ΝΟΤΑΡΑΣ (Χρύσαρθος). Εἰς ὅσα ἀνέφερον περὶ τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου τούτου τῆς Ἀντολικῆς Ἑκκλησίας ἐν τῷ Α'. Μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου, ἐν ὀνόματι **ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ**, προσθέτω αὐτοῖς τὴν ἐφεξῆς. Ἐγίνε **διάδοχος** τοῦ θείου του Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κατὰ τὸ 1702 ἔτος, καὶ κατὰ τὸ 1720 ἔτος ὁ ἐν Ἱερουσαλήμ **ἱερός** καὶ τὸ τοῦ ἀγίου **Τάφου** **χουβούκλιον** αἰεκαινίζοντος συναινέσει τῆς Ἰψηλῆς **Πύλης**. Ὁ Πατριάρχης οὗτος ἐμαθήτευσε πρῶτον ἐν τῇ σχολῇ τῆς **Κωνσταντινουπόλεως** καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἰταλίας. Ἐπεριγράφατο δὲ δλην σχεδὸν τὴν Βύρωπην, καὶ πρῶτος αὐτὸς μεταξὺ τῶν νέων λογίων Ἑλλήνων ἐτύπωσεν φέντελογον περιγραφὴν τῆς γῆς. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 82.

Ο.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (Στέφανος). **Βα Καββαΐας.** Μαθητὴς γενόμενος τοῦ Κούμα, εἰς Τσαριτζάγην, ἡκολούθησε τοῦτον εἰς Βιέννην, καὶ διὰ φροντίδος του ἐπαιδεύθη τὴν Ἰατρικήν. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Σμύρνην ὡς διδάσκαλος τῆς Φυσικῆς Ἰστορίας καὶ χημικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ, τῷ διευθυνομένῳ ὑπὸ τοῦ Κούμα. Ἐκραγέσης τῆς Ἑλλην-

κῆς ἐπαναστάσεως μετέβη εἰς Βιέννην, ὅπου καὶ ἀπεβίωσεν ἐπαγγελλόμενος τὸν ιατρόν. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 498.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (Κωνσταντῖνος). Ἅδελφὸς τοῦ προρρήθεντος ἐπιστήμονος ἀνδρὸς, καὶ Οἰκονόμος τῆς ἐν Τσαριτζάνη Ἑκκλησίας Ἐνεκα δὲ τούτου ἐπονομάζεται **Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος** ἐξ Οἰκονόμων γερεαλογούμενος. Ἰδοὺ δὲ οἱ διάφοροι τίτλοι, οὓς βαθμηδὸν ἔλαβεν διοφής πρεσβύτερος εὗτος, μονάζων σήμερον ἐν Ἀθήναις (1). Διδάσκαλος τῆς φιλολογίας εἰς τὸ φιλολογικὸν **Γυμνάσιον** τῆς Σμύρνης, καὶ πρώτος ἱεροκήρυξ τῶν Ἑκκλησιῶν αὐτῆς. Ἐκραγέσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐκφωνηθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Ὁδησσοῦ τοῦ περὶ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Γρηγορίου ἐπιταφίου λόγου, ἔτυχεν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α'. δλην τὴν εὔνοιαν. Διὸ ἐτιμήθη καὶ μὲ τὸ αὐτοκρατορικὸν παράσημον τῆς ἀγίας Ἀννης, καὶ ἔλαβεν ἐτήσιον σύνταξιν ἐπτὰ χιλιάδων ρουβίων (χαρτίνων) ὡς ἀποθημίωσιν τῆς Βιβλιοθήκης του. Κατὰ δὲ τὴν ἐν Πιετρουπόλει διαμονήν του ἐδημοσίευσε δύο συγγράμματα, τὰ δποῖα ἀποδεικνύουν τὰς μεγάλας φιλολογικάς του γιώτεις ἐπὶ τῶν δύο

(1) Ἀπεβίωσε τὸν Μάρτιον τοῦ 1857.

γλωσσῶν Ἑλληνικῆς τε καὶ Σλαβικῆς, καὶ ἐδικαιώσαν τὴν περὶ αὐτοῦ ὑπόληψίν τῶν σοφῶν ἀκαδημιῶν τῆς Πετρουπόλεως, αἵτινες ἐτίμησαν τὸν πεπαιδευμένον τοῦτον Ἑλληνα χαταγράφουσας τὸν ὄνομά του μεταξὺ τῶν ἔταιρών των. Διδεῖς τοὺς ἄνω ρηθέντας τίτλους του, δο Πρεσβύτερος Κωνσταντίνος Οἰκονόμος ἐξ Οἰειούμων προσθέτει ἐν τῷ τελευταίῳ συγχράμματί του καὶ τοὺς ἐφεξῆς Οἰκονόμος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, καὶ καθολικὸς ἡροκήρυξ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Ελληνικοῦ γένους Ἐκκλησιῶν, Σύγειρος τοῦ τῆς ἐν Πετρουπόλει Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Συλλόγου, ἐταῖρος τῆς αὐτοχροτορικῆς Ἀκαδημίας, κτλ. Εἰναις δὲ ἄξιον ἀπομίχει, πῶς τοιοῦτος ἀνὴρ δὲν ἀπολογήθη εἰς τὰς καὶ αὐτοῦ κατηγορίας τοῦ ιερομονάχου Θεοχλήτου Φαρμακίδου, δοτις πρὸς ὑποστήσιξιν τῶν ὑπὸ αὐτοῦ λεχθέντων ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἀπολογίᾳ του, ἐκδοθείση ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1840. ἔτος, ἐπιστολὰς τινὰς τοῦ ἐν Ὁδησσῷ μεγαλεμπόρου Ἑλληνος Κουμπάρη, αἵτινες φέρουσιν μέγιστον μῶμον εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου. Οὐκ διλγότερον σκάνδαλον ἐπροξένησεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν δικαστηρίων ἢ ἀρ-

ιτοῖς του νὰ δώσῃ ὅρκον κατὰ τὸν νόμον, ὅτι ἡτον ἀνυποστήριγτος ἢ αἴτησις τῆς θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου Κούμα τοῦ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἀνήκον μερίδιον ἐκ τῆς ἀποχρημάτωσεως τῶν ἐν Σμύρνῃ ἐμπρησθέντων βιττίων. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 516, 566, 592, 734, 758 καὶ 779.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (*Κωνσταντίνος*). Φιλιππουπολίτης. Εἶς τῶν λογίων κληρικῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 659.

Π.

ΠΑΔΟΒΑΝΟΣ (*Ιερώνυμος*). Καρκυραῖος. Λόγιος ἀνὴρ τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὴν ἀριθμὸν 725.

ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ ἢ **Παλιούριτης** (*Γρηγόριος*). Ίωαννίτης. Εἶς τῶν πεπαιδευμένων κληρικῶν τῆς Ανατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε διὰ πολλὰ ἐτη διδάσκαλος τῆς Ελληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῇ σχολῇ τῆς Ελληνικῆς κοινότητος ἐν Λιβόρνῳ. Ἰδε τὴν Σημειώσικ τοῦ ἀριθμοῦ 415 καὶ τὸν ἀριθμὸν 552.

ΠΑΛΛΑΔΟΚΛΗΣ (*Αγρώνιος*). Μιτυληναῖος. Μεταβὰς εἰς Ρωσίαν ὑπηρέτητεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Αἰκατερίνης Β'. πρῶτον ως διερ-